

Szívműtétem után...

Fekete Edina vagyok, 22 éves. Miskolc mellett egy gyönyörű kis faluban élek, Sajópálfalán.

Magamról és a műtétemről szeretnék pár szót szólni.

1. dia

1987-ben, mikor megszülettem, nem rózsaszín baba voltam, hanem kék. A kék is szép szín, de nem természetes az újszülötteknél, így azonnal Budapestre az Országos Kardiológiai Intézetbe szállítottak, ahol másnap, azaz két napon belül Hartyánszki doktor úr, sürgős életmentő műtétet hajtott végre rajtam.

2. dia és 3. dia

A betegségem neve: Fallott tetralógia, amely, négy rendellenességből áll:

Az első, a kamrai sövény hiány, ami azt jelenti, hogy a jobb és bal kamra között egy lyuk van.

A második, hogy ezen a lyukon a főútóér lovagló helyzetet foglal el, ami annyit tesz, hogy nem csak a bal kamra, hanem a jobb kamra is ide üríti a vért.

A harmadik: a szív jobb kamrájából eredő tüdő artériájának részein, különböző szűkületek vannak.

Negyedik: a jobb kamra fala megvastagodott, ennek oka, hogy a jobb kamra a tüdő artériába pumpálja a vért, de mivel az artérián szűkület van, emiatt nyomásterhelés keletkezik a kamrában. Ezzel magyarázható a megvastagodás.

Ez a betegség külsőleg úgy mutatkozik meg, hogy a babák bőre kék lesz, hiszen az artériába nem csak oxigén dús, friss vér, hanem oxigénben szegény elhasznált vér is áramlik, a kamrai sövény hiány miatt.

4. dia

A műtét után a véreben lévő oxigén szint javult, de amikor a prostin infúziót meg akarták szüntetni, illetve át cserélni tablettára, a vérem oxigén szintje kritikusan csökkent. Emiatt 1 hónappal később újabb operációra került sor. A műtét után az oxigén szint javult, a

keringésem rendezett lett. Ennek köszönhetően több mint tíz nap után a szüleim végre haza vihetek.

5. dia

A műtétek után szépen fejlődtem. Félévente jártunk fel ellenőrzésre. 6 éves koromig a 3. műtétig, nagyon fáradékony voltam. Ha elfáradtam, a szám és az ujjaim elkékültek. Nem tornázhattam, az óvodában a kis padon ültem és néztem a társaimat, ahogy ugráltak. De nem néztek rám emiatt furán, hiszen az óvó néni elmagyarázta nekik, miért nem állhatok be én is közéjük. Voltak barátaim, sokat játszottunk együtt. Az egyetlen játék, amit nem játszhattam velük az a fogócska. De szerencsére nem szeretett mindenki fogócskázni. ☺ Így nekem is akadt játszópajtásom.

A családban mindenki próbált kímélni, kivéve a két évvel fiatalabb öcsémet, aki úgy bánt velem mintha én is makkegészséges lennék, mint ő. Belefért, párna csata, verekedés, még a tiltott játékkal, a fogócskával is megpróbálkoztunk de, amint elfáradtam, más játékot választottunk.

A körülöttem élő emberek vigyáztak rám, de nem viselkedtek velem másként, anyukám, soha nem nevelte belém, hogy beteg vagyok, és különbözök más egészséges gyerekektől. Természetesen tudatta velem, hogy hamarabb elfáradok, de ettől nem vagyok kevesebb, mint a többiek. Mint már említettem 6 éves voltam, amikor a 3. műtétem következett. Ekkor foltozták be a lyukat a kamrán, és beültették a mű eret. A műtét rendben zajlott, majd azt követően két héttel már otthon gyógyulhattam. Már jobban bírtam a terhelést, és már nem kékültem.

6. dia

Az általános iskolában már nem voltam egyedül, az egyik osztálytársam szintén szívbeteg volt, így már ketten ültünk tornaórán a kis padon, és a legjobb barátnőkké váltunk. Még az is előfordult, egy keményebb testnevelés órán, irigykedve néztek ránk az osztálytársaink, hogy milyen jó nekünk, a kis padon. ☺ Az általános iskolában gyakran voltam beteg, leginkább télen. Sokat hiányoztam, de mindig sikerült bepótolni a hiányosságokat.

10 éves koromban egy kontroll alkalmával Kádár dr.-nő katéteren keresztül is látni szeretett volna. Majd azt a katétert a 4. műtétem követte, ahol az elmeszesedett ért kellett cserélni. A műtét rendben zajlott, két héttel később már otthon is voltam.

7. dia

Az általános iskola után felvettek egy gimnáziumba, ahol ugyan csak sokat hiányoztam. Majd tizedikes voltam, mikor a szintén szívbeteg volt osztálytársam és egyben barátnőm, Marietta, karácsony előtt, életét vesztette. Az ő betegsége egészen más volt, mint az enyém. A tragédia hatására és a rengeteg hiányzás miatt, döntöttünk úgy szüleimmel, hogy átmegyek egy másik gimnáziumba, ahol levelezőn folytatom tanulmányaimat, így nem kellett mindennap bejárnom, ezáltal nem volt olyan megterhelő. Halasztottam egy évet és szeptembertől már az új iskolában kezdtem. Az osztálytársaim mind felnőttek voltak, én voltam a legfiatalabb, de nem okozott gondot ez nagy váltás. Majd egy év múlva, a kontrollon Kádár doktornő újabb katétert javasolt. De akkor már tudtam, a megszokott folyamatot, katéter, majd újabb műtét. Így addigra felkészültem, amennyire ilyenkor fel lehet az újabb műtetre. Az ér annyira elmeszesedett, hogy újra cserére szorult. A 18. születésnapom után két nappal, március 3.-án, azon napon, amikor az első életmentő műtétem is történt, ismét kés alá feküdtem.

Bevallom őszintén, egy kicsit elbíztam magam. Úgy terveztem, ahogy eddig megszokhattam már, a műtét után, egy éjszaka az őrzőben, és két hét múlva már otthon lábadozhatok. Ezúttal azonban nem így történt! A műtétem alatt komplikáció lépett fel, természetesen az orvosok urai voltak a helyzetnek, de a biztonság kedvéért, 24 órán keresztül altatásban voltam. Miután felébredtem, hatalmas fájdalmat éreztem a bal lábamban, combtól lefelé. Egy vérrög elzárta a eret, a kanül helyén, amit sürgősen meg kellett operálni. A hétvége miatt nem volt könnyű az orvosoknak, érsebészt keríteniük, pontosabban Hartyánszki doktorúrnak, aki a szabadidejét is feláldozva végigkísérte a műtétemet.

Emiatt a megszokott egy éjszaka helyett, 5 napot töltöttem az őrzőben. A tervem, hogy két hét múlva otthon is leszek, felborult. De nem számított, hiszen túl voltam a nehezén.

8. dia

Kezdetét vette a műtétek utáni lábadozás, melynek minden apró örömét élveztem. Boldog voltam, mikor először felülhettem, majd felállhattam, sétálhattam. Élveztem az első fogmosást, zuhanyzást, még az első hajmosás is örömmel töltött el, ami addig nem tartozott a kedvenc időtöltéseim közé. Ilyenkor jön rá az ember, amikor beteg, hogy milyen csoda ülni, állni, sétálni, még fogat mosni is. Hajlamosak vagyunk készpénznek venni ezeket a dolgokat, és csak akkor jövünk rá, amikor nélkülöznünk kell őket, az ágyban fekvés miatt, amikor mások gondoskodnak rólunk, esetemben az orvosok, nővérek, és édesanyám, akik mindenben segítségemre voltak. Az orvosaimnak, a nővéreknek, szüleimnek és azoknak a rokonaimnak, barátaimnak köszönhetően, akik otthonról támogattak, szépen gyógyultam. A műtét után 3 héttel, haza is mehettem, ahol várt az öcsém, az akkor négy éves kishúgom és a nagyszüleim.

Két hónap pihenés után, visszamehettem az iskolába. Volt mit pótolnom, az év végi bizonyítványomban meg is látszott, de sikerült lezárnom az évet.

Egy év múlva leérettségiztem. Majd egy szakképző iskolában folytattam a tanulmányaimat Miskolcon, amelyből még van egy évem. Gyógypedagógia asszisztensnek és gyermekgondozó –nevelőnek tanulok.

9. dia

Emellett tavaly jelentkeztem a Debreceni Egyetem szociális munka, levelező szakára, és sikeresen túl vagyok az első éven.

Az utolsó műtétem óta már nem vagyok olyan gyakran beteg, mint azelőtt, és kevésbé fáradok el. Igaz soha nem leszek élsportoló, de itt vagyok, ennyi műtét után éppen és boldogan. Hála Istennek és orvosaimnak érte. Köszönöm!